

Школьная планета

**НЕ БУДЬ ЧУЖЫНЦАМ НА СВАЁЙ ПЛАНЕЦЕ!
ЛЮТЫ 2018**

Выданне ДУА “Сярэдняя школа № 2 горада Березіно” Мінскай вобласці

СПЕЦВЫПУСК ЗНАКАМІТЯ ВІПУСКНІКІ

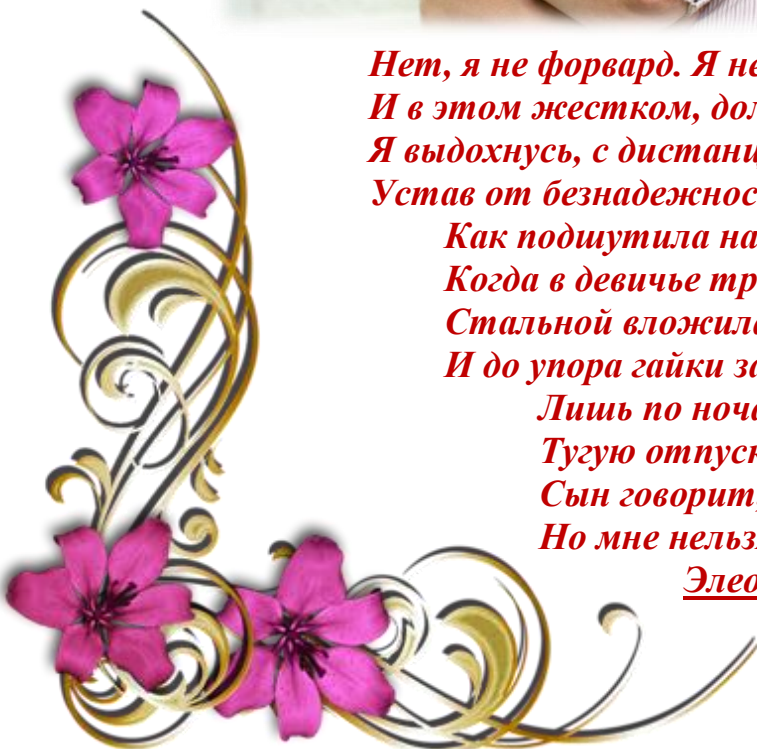
**ЭЛЕАНОРА КУЗЬМІНІЧНА КАПІТОНАВА
ВІПУСКНІЦА СШ №2 Г. БЕРАЗІНО 1968 ГОДА**

*Нет, я не форвард. Я не напад,
И в этом жестком, долгом марафоне
Я выдохнусь, с дистанции сойду,
Устав от безнадежности погони.*

*Как подшутила надо мной судьба,
Когда в девичье трепетное тело
Стальной вложила механизм она
И до упора гайки завертела.*

*Лишь по ночам, в звенящей тишине
Тугую отпускаю я пружину.
Сын говорит, что плачу я во сне,
Но мне нельзя. И я не верю сыну.*

Элеонора Капитонова

КАРОТКІЯ БІАГРАФІЧНЫЯ ЗВЕСТКІ

Элеанора Кузьмінічна Капітонава нарадзілася 25 лютага 1952 года ў горадзе Беразіно.

У 1968 г. скончыла СШ № 2 г. Беразіно.

1968-1974 гг. – вучоба ў Гродзенскім дзяржаўным медінстытуце.

1974-1975 гг. – урач-інтэрн Маладзечанскай абласной дзіцячай бальніцы.

1974 – 1978 гг. – участковы педыятр Маладзечанскай гарадской дзіцячай паліклінікі.

1978-1981 гг. – аспірант кафедры педыятрыі Гродзенскага дзяржаўнага медінстытута.

У 1981г. абараніла кандыдацкую дысертацыю, за якую ў 1982 г. атрымала прэмію Акадэміі медыцынскіх навук СССР імя М.С.Маслава.

1981-1988 гг. – асістэнт кафедры педыятрыі Гродзенскага дзярж. медінстытута.

1988- 1990 гг. – дацэнт кафедры педыятрыі Гродзенскага дзяржаўнага медінстытута.

1990-1992 гг. – прарэктар па вучэбнай рабоце Гомельскага медінстытута.

1992-1997 гг. – загадчык кафедры педыятрыі Гомельскага медінстытута.

У 1996 г. абараніла доктарскую дысертацыю, у 1997 г. напісала праект па арганізацыі ў Гомелі Цэнтра здаровага дзіцяці, прадставіла яго ў адзін з амерыканскіх фондаў, атрымала фінансаванне на яго рэалізацыю і трохмесячную стажыроўку ў Амерыцы.

1997- 2002 гг. – старшы навуковы супрацоўнік Гомельскага філіяла НДКІ РМіЭ.

У 2001 г. атрымала ганаровае званне “Міжнародны вучоны 2001 года” Міжнароднага Біяграфічнага цэнтра, Кембрыдж.

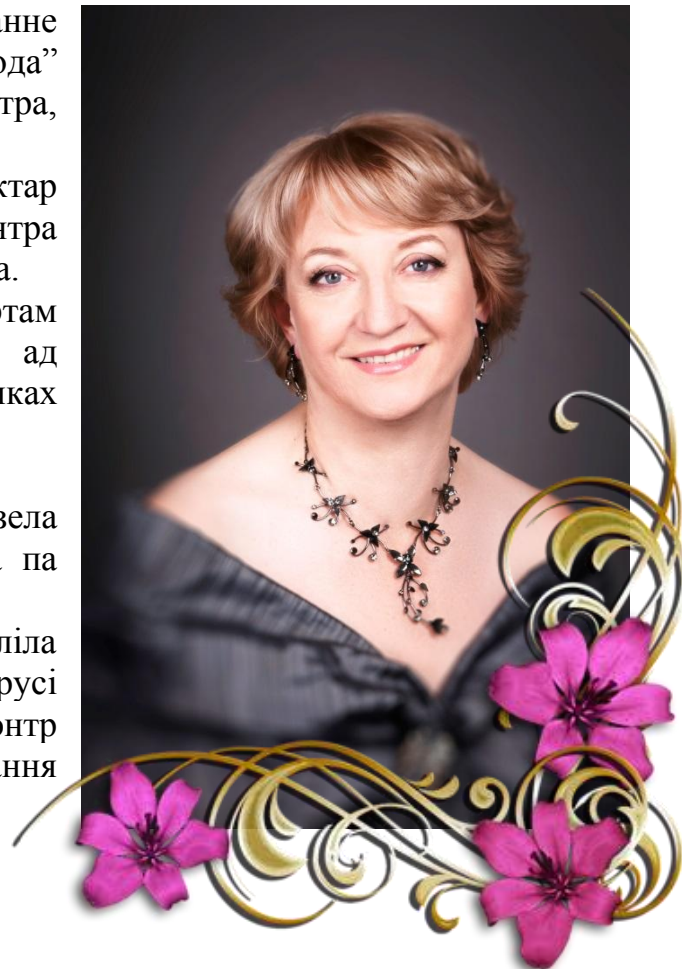
2002-2007 гг. – дырэктар Рэспубліканскага навукова-практычнага цэнтра радыяцыйнай медыцыны і экалогіі чалавека.

У 2002-2007 гг. была экспертам Сусветнай Арганізацыі Аховы здароўя ад Беларусі ў групе “Здароўе” ў рамках Чарнобыльскага Форуму.

У 2007 г. выйшла на пенсію.

2012-2013 г. – начальнік аддзела харчавання Навукова-практычнага цэнтра па харчаванні НАН Беларусі.

У 2013 г. арганізавала і ўзначаліла першы і пакуль адзіны ў Беларусі інфармацыйна-асветніцкі Цэнтр аздарўленчага харчавання і садзейнічання здароўю.

НАШЫ ВЫПУСКНІКІ НА АЛІМПЕ НАВУКОВАЙ СЛАВЫ: ЭЛЕАНОРА КУЗЬМІНІЧНА КАПІТОНАВА

Сустрэкаючыся ў рамках праекта “Знакамітыя людзі. Нашы выпускнікі на Алімпе навуковай славы” з Элеанорай Кузьмінічнай Капітонавай – ураджэнкай горада Березіно, выпускніцай сярэдняй школы №2, урачом высшай катэгорыі, доктарам медыцынскіх навук, якая ў сваёй прафесіі прайшла шлях ад участковага педыятра да дырэктара Рэспубліканскага навукова-практычнага цэнтра, міжвольна кожны раз падпадаеш пад яе абаяльнасць і харызму, адчуваеш, які моцны ў яе характар і цвёрдыя перакананні, здзіўляешся яе мудрасці, уменню кіраваць сваім жыццём і пры гэтым заставацца прыгожай жанчынай.

Жыццё і працоўная дзейнасць Э.К.Капітонавай – гэта пастаянны рух на шляху ўласнага і прафесійнага ўдасканалвання, штодзённае імкненне ўзбагаціць веды, пашырыць круггляд, атрымаць вопыт: яна стажыравалася па розных раздзелах педыятрыі ў лепшых клініках былога Савецкага Саюза і за мяжой. У рамках навукова-адукацыйных праграм пазнаёмілася з сістэмай аховы здароўя і медыцынскай адукацыі Вялікабрытаніі, Швецыі, Італіі, Францыі, ЗША. Прадстаўляла Беларусь на навуковых канферэнцыях у Расіі, Украіне, Швецыі, Швейцарыі, Аўстрыі, Сардзініі, Італіі, Шатландыі, Англіі, Індыі, на Мальце. У 2002-2007 гадах была экспертам Сусветнай Арганізацыі Аховы здароўя ад Беларусі ў групе “Здароўе” ў рамках Чарнобыльскага Форуму. Усе гады практычнай працы займалася актыўнай асветніцкай дзейнасцю, супрацоўнічала з Беларускай Дзіцячым Фондам, Беларускай камітэтам “Дзеці Чарнобыля”, выступала з інфармацыйнымі матэрыяламі па здароўі і выхаванні дзяцей у СМІ. Мае больш чым 140 публікацый у навуковых і папулярных выданнях, больш дзясятка вучэбна-метадычных распрацовак і дапаможнікаў для студэнтаў, дактароў і работнікаў сумежных спецыяльнасцяў. Мае шматлікія айчынныя і міжнародныя ўзнагароды за медыцынскую, навуковую, педагогічную і грамадскую дзейнасць. Пра яе зняты дакументальны фільм на беларускай тэлебачанні, напісаны дзясяткі артыкулаў і інтэрв'ю ў СМІ, яе біяграфія змешчана ў альманаху “Хто ёсць Хто ў Рэспубліцы Беларусь”.

Даклад па жорсткаму абыходжанню з дзецьмі

Падрабязней пра сябе, свой лёс Элеанора Кузьмінічна раскажа сама.

ВЫТОКІ.

Я нарадзілася ў Беразіно ў сям'і настаўнікаў. Мама Ганна Васільеўна выкладала рускую мову і літаратуру ў СШ № 2, тата Кузьма Андрэевіч – гісторыю.

*Педагагічны калектыў СШ № 2 г. Беразіно ў 1950г.
У першым радзе, у цэнтры – бацькі
Элеаноры Кузьмінічны*

Сям'я была вялікай, чацвёра старэйшых дзяцей ужо раз'ехаліся ў розныя бакі вучыцца і працаваць. У сям'і засталіся мы ўдваіх са старэйшым братам. Дзяцінства ўспамінаецца, як адзін вясёлы светлы дзень, напоўнены музыкай, кнігамі, апавяданнямі старэйшых, паходамі ў лес, на рэчку, школьнымі падзеямі, вучобай, канікуламі, хатнімі святамі. Дзецям у сельскай мясцовасці жывецца вольна, і ў той жа час яны з ранняга ўзросту прывучаюцца да самастойнасці, пастаянных хатніх абавязкаў, адказнасці за сваю будучыню.

1959 год

1-шы клас

Дом, у якім утульна ўсім!

ВЫБАР НА ЎСЁ ЖЫЦЦЁ.

1965 год

Колькі сябе памятаю, пастаянна лячыла ўсіх – цацкі, сабак і катой, сяброў-прыяцеляў, бацькоў. Самымі любімымі гульнямі былі «бальніца», уколы, у больш сталым узросце – доследы па хіміі і эксперыменты з раслінамі ў агародзе. Адночы я нават даслала ліст у Адэскі батанічны сад з просьбай выслаць мне насенне кветак. На маю просьбу адгукнуліся і побач з роднай хатай я высадзіла кветкі неверагоднай прыгожасці.

У 8-ым класе ў рукі трапілася кніга “Справа, якой ты служыш” і мой лёс быў вырашаны: толькі медыцына. Вучылася я заўсёды без асаблівых высілкаў, таму што мне ўсё было цікава. Школу скончыла з залатым медалём і ў той жа год паступіла ў Гродзенскі медыцынскі інстытут. Мара спраўдзілася – я далучылася да медыцыны.

Цудоўнымі, светлымі былі і *студэнцкія гады*. Мне вельмі падабалася вучыцца. Усё мне было цікава. Я заўсёды чытала падручнікі “наперад”, таму што мне здавалася, што вучаць нас занадта павольна, і наогул, калі ўжо павядуць да хворых? На 3 курсе пачалося самае цікавае: клініка, хворыя, медыцынскія абыходы, паліклінічны прыём і інш. А пасля 3 курса – сястрынская практыка ў раённай бальніцы. Я рабіла уколы, раскладвала лекі, здымала швы, накладвала павязкі, ставіла банкі, клізмы, рабіла прамыванне страўніка. Дадому я прыходзіла позна ўвечары, але нават не адчувала стомы. Мне было вельмі цікава, медыцына захапіла мяне цалкам.

1968 год, 1-шы курс

Памятаю, што на 4 курсе я хацела быць хірургам, таму што ўбачыла на свае вочы, што толькі хірургія па-сапраўднаму пазбаўляе чалавека ад пакут. Да 5 курса з’явілася жаданне стаць акушэрам-гінеколагам: здавалася, што няма нічога больш цікавага, чым жанчына, якая выношвае дзіця. У гэты час я выйшла замуж і стала маладоймай. У гэтай сітуацыі мой выбар вызначыўся сам сабой: жанчына-ўрач павінна быць толькі педыятрам. Як можна мець дзіця і даверыць яго чужомаму чалавеку, калі ты сам доктар і сам павінен усё ведаць і ўсё ўмець зрабіць для малага. Педыятрыя стала самым цікавым, запатрабаваным і патрэбным прадметам. На 6 курсе фарміравалі эксперыментальную педыятрычную групу (звычайна дзіцячых лекараў рыхтаваў і выпускаў педыятрычны факультэт сталічнага ВНУ), куратарам якой стаў *прафесар Шэйбак М.П. – непераўздызены клініцыст, выдатны вучоны*. І гэта было чарговай удачай. Жадаючых было ўсяго 10 чалавек, і я сярод іх. *Так я стала педыятрам. Студэнцкае жыццё скончылася, я атрымала “чырвоны” дыплом і накіраванне на працу ў раённы горад Маладзечна.*

ШЛЯХ У НАВУКУ.

Каб стаць сапраўдным урачом, прафесіяналам экстра-класа я, адпрацаваўшы 4 гады, вярнулася ў *Alma mater*, каб працягнуць вучобу ў якасці аспіранта кафедры дзіцячых захворванняў. Жыццё аспіранта на клінічнай кафедры вельмі цяжкае: да завяршэння тэрміну навучання 3 гадоў трэба прадставіць да абароны кандыдацкую дысертацыю, займацца лячэннем хворых (патрэбных для правядзення навуковай працы, а таксама для выканання медыцынскай нагрузкі), дзяжурыць па начах, наведваць лекцыі і заняткі, удзельнічаць у навуковых канферэнцыях, працаваць у лабараторыі і інш. А па начах – чытаць, вучыць, думаць, аналізаваць. Напісаная мной *кандыдацкая дысертацыя будзе прадстаўлена ў 1982 годзе на Усесаюзным конкурсе навукова-даследчых работ маладых навукоўцаў і атрымае прэмію імя М.С.Маслава, якую Акадэмія медыцынскіх навук СССР прысуджае аднаму чалавеку на кожнай спецыяльнасці штогод – такі своеасаблівы навуковы “Оскар”. Я стала адзіным лаўрэатам прэміі імя Маслава ў Беларусі.* Пасля такога паспяховага дэбюту на навуковай ніве мяне пакінулі выкладаць дзіцячыя хваробы студэнтам педыятрычнага факультэта, які да гэтага часу адкрыўся ў Гродзенскім медінстытуце. Так з таго часу і пайшло: лячэбная работа, кансультацыі хворых, лекцыі і практычныя заняткі са студэнтамі. Спачатку асістэнт, затым дацэнт кафедры. За гэты час некалькі разоў была на спецыялізацыі на працоўным месцы ў вядучых клініках СССР. Кансультавала хворых дзяцей у аддзяленнях стацыянара, у паліклініцы, выязджала на складаныя выпадкі ў глыбінку, была адказным лекарам “дзіцячай” санітарнай авіяцыі.

Э.К. Капітонова – дацэнт кафедры педыятрыі Гродзенскага медінстытута, 1989 год

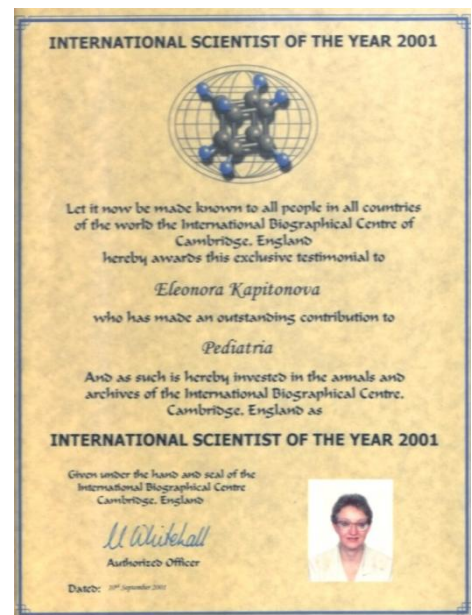
Але здарылася Чарнобыльская аварыя. Самая пацярпелая Гомельшчына засталася без дактароў, большасць якіх, разумеючы небяспеку радыяактыўнага забруджвання, пакінулі гэты край. У Гомелі адкрываюць медінстытут для падрыхтоўкі кадраў на месцы, і пераводзяць мяне (з маёй згоды, вядома) у гэты інстытут для далейшай працы. Так пачынаецца новы паварот у маім медыцынскім лёсе.

АД ЛЯЧЭННЯ – ДА ПРАКТЫКІ.

Акрамя адміністрацыйнай працы на пасадзе прарэктара па вучэбнай рабоце, увесь астатні час быў аддадзены арганізацыі кафедры і клінікі дзіцячых хвароб. *На ўсю Гомельскую вобласць я была адзіным дзіцячым доктарам з вучонай ступенню, і гэта абавязвала.* У поўнай меры аказаліся запатрабаванымі атрыманыя веды па клінічнай рабоце, навыві клінічнага мыслення.

Менавіта ў Гомелі я ўпершыню была прасякнута ідэямі сацыяльнай педыятрыі, выразна ўбачыла і прачула эфектыўнасць першаснай прафілактыкі, працы з бацькамі і здаровымі дзецьмі па папярэджанні развіцця ў іх розных захворванняў. Я стала прыхільнікам медыцыны прафілактычнай. Арганізавала на радыё і тэлебачанні цыкл перадач па здароўі дзяцей, наладзіла пастаянную вучобу дактароў-педыятраў горада і вобласці, пастаянна выдавала самавыдавецкім спосабам брашуркі і памятки для бацькоў па доглядзе за дзецьмі. *У 1996 годзе я абараніла доктарскую дысертацыю, у 1997 годзе напісала праект па арганізацыі ў Гомелі Цэнтра здаровага дзіцяці*, прадставіла яго ў адзін з амерыканскіх фондаў, атрымала фінансаванне на яго рэалізацыю і *трохмесячную стажыроўку ў Амерыцы*. Гэта быў яшчэ адзін паварот у лёсе.

У Амерыцы не толькі пазнаёмілася з магутнай сістэмай грамадскай аховы здароўя, але і атрымала новыя веды ў гэтай галіне, асвоіла практычныя навыві, сабрала вялізную колькасць адпаведнай літаратуры, набыла новыя знаёмствы ў прафесійнай сферы. І яшчэ асвоіла гутарковую англійскую мову, што дало магчымасць пастаянна пашыраць свае кантакты.

*Капітонова Э.К. – загадчык кафедры
дзіцячых захворванняў Гомельскага
медінстытута*

*Выступленне з дакладам на сесіі СААЗ
(Сусветная Арганізацыя Аховы здароўя),
2004 год*

Пасля вяртання з Амерыкі арганізавала **Цэнтр здаровага дзіцяці**, на базе якога працягнула кансультацыйную працу і навуковыя даследаванні ў галіне прафілактыкі захворванняў у дзяцей. Мае “песні пра прафілактыку” атрымалі навуковае пацверджанне, і я апраўдала дадзеную мне студэнтамі мянушку “прафесар дзіцячага здароўя” (на суперак званню прафесара дзіцячых хвароб).

Веданне англійскай мовы дазволіла выязджаць у розныя краіны для ўдзелу ў канферэнцыях, семінарах, прымаць удзел у міжнародных праграмах, выступаць з лекцыямі. У **2003-2007 гадах я ўжо выступала ў якасці эксперта ад Беларусі ў групе “Здароўе” Сусветнай Арганізацыі Аховы здароўя** ў рамках Чарнобыльскага форуму, атрымала запрашэнне ад Каралеўскай медыцынскай суполкі Вялікабрытаніі і інш. Так я пабывала ў шматлікіх краінах свету, дзе набывала вопыт прафілактычнай працы, кантакты, новы погляд на многія аспекты медыцынскай працы. Шмат друкавалася, выступала па тэлебачанні, займалася грамадскай працай. У **2002 годзе была прызначана дырэктарам самага вялікага ў краіне навукова-практычнага Цэнтра радыяцыйнай медыцыны і экалогіі чалавека**, што дазволіла мне многія думкі і ідэі ў галіне прафілактычнай медыцыны ўвасобіць у жыццё.

*РНПЦ радыяцыйнай медыцыны
і экалогіі чалавека, 2003 год*

Грамата НАН РБ

ЗАЛАТЫ ВЕК.

Так я назвала перыяд, які рана ці позна надыходзіць у жыцці кожнага чалавека, калі ён дажыў да пенсійнага ўзросту. Для мяне такі час настаў у дзень 55-годдзя. Так было мной задумана. Каб ні сям'я, ні дзяржаўная служба не пераважалі больш над думкамі, інтарэсамі і жаданнямі. Каб можна было,

Грамата МАЗ РБ

не аглядаючыся на будзільнік і табелькаляндар, займацца тым, да чаго ляжыць душа. А калі ні да чаго не ляжыць – то і не займацца нічым. Кожны дзень дзякую лёсу, што ён падарыў мне такі час.

Лічу, што лёс спрыяў мне, таму што мне не давлялося, як гэта часта бывае, “наступаць на горла ўласнай песні”. Я заўсёды жыла ў ладу з сабой, з адчуваннем душэўнага камфорту, што пры любых жыццёвых абставінах і паваротах лёсу заўсёды ратавала ад дэпрэсіі і песімізму. А цяжкіх і негатыўных момантаў у маім жыцці было нямала, былі і моманты супрацьстаяння з «великими мира сего», і адчаю, і адзіноты. Ніколі не было толькі пачуцця безвыходнасці.

Штодня я праходжу ад 6 да 10 км пешшу, у выходныя дні – да 20 км. З задавальненнем жыву, пішу артыкулы па праблемах харчавання і здароўя, вяду прыватны прыём па гэтай жа тэматыцы, перадаю маладым свае веды і вопыт.

У 2013 годзе арганізавала і ўзначаліла першы і пакуль адзіны ў Беларусі інфармацыйна-асветніцкі Цэнтр аздаруленчага харчавання і садзейнічання здароўю.

Шмат падарожнічаю, аднак, на жаль, у Беразіно бываю рэдка, у асноўным, на могілках бацькі. І яшчэ вельмі шкада, што сваіх аднакласнікаў выпуску 1968 года сустракаю таксама на могілках.

Сёння мае дні запоўненыя прыемнымі хатнімі клопатамі, кнігамі, сустрэчамі з цікавымі мне людзьмі, перапіскай па інтэрнэце, пісьменніцкай працай, рэцэнзаваннем рукапісаў, падрыхтоўкай адказаў на лісты чытачоў, запісам відэалекцый, зносінамі з блізкімі, роднымі сынамі і іх сем'ямі. Нарэшце змагла ажыццявіць сваю даўнюю мару – навучыцца граць на гітары. Раней на гэта ніколі не хапала часу, а цяпер гітара стала маёй “сяброўкай” разам з “сябрам” - інтэрнэтам. Увогуле – гэта самы выдатны час у жыцці.

*Прэзідэнт РБ
Аляксандр Рыгоравіч
Лукашэнка
адкрывае
РНЦ радыяцыйнай
медыцыны і экалогіі
чалавека*

*З генеральным
дырэктарам
Міжнароднага
камітэта
Чырвонага Крыжа*

Сустрэча з паслом Кітая

*Сустрэча з прадстаўніком ААН
Марыяй Чэтта*

*Сустрэча з братамі Запашнымі
ў РНЦ радыяцыйнай медыцыны і
экалогіі чалавека*

БЛІЦ-АПЫТАННЕ.

1. Якім дэвізам Вы кіруецеся ў жыцці?

Кіруюся словамі Марка Аўрэлія: “Рабі, як павінен і няхай будзе тое, што будзе”.

2. Назавіце, калі ласка, Вашыя любімыя школьныя прадметы, кнігі.

У школе любімымі прадметамі былі літаратура, хімія, англійская мова, маляванне. Любімымі кнігамі шмат гадоў былі: трылогія Ю.Германа “Справа, якой ты служыш”, “Дарагі мой чалавек”, “Я адказваю за ўсё”; А.Дзюма “Граф Монтэ-Крыста” і трылогія Аляксея Талстога “Хаджэнне па пакутах”. З узростам любімымі сталі іншыя кнігі – гэта часцей за ўсё біяграфічныя раманы, дзённікі, перапіска вядомых і знакамітых, кнігі рускіх і замежных класікаў. З сучасных аўтараў з велізарным задавальненнем чытаю Марыю Мятліцкую, Віктара Марціновіча, Яўгена Вадалазкіна.

3. Раскажыце, калі ласка, пра Вашую любімае захапленне.

З дзяцінства люблю чытаць і не перастаю гэта рабіць кожную вольную хвіліну. Цяпер, са з'яўленнем электронных кніг, можна выкарыстоўваць для чытання “пусты” час у транспарце, на шпацырах, можна чытаць у любым месцы і ў любы час. Заўсёды любіла музыку, сама граю на фартэпіяна і ў складаныя хвіліны жыцця звяртаюся да музыкі, як да лекаў. Ужо ў пенсійным узросце ажыццявіла сваю даўнюю мару – навучылася граць на гітары і з задавальненнем спяваю рамансы і акампанірую сабе. Да любімых заняткаў магу аднесці таксама кінематограф. Кіно люблю любое, проста адны фільмы падабаюцца больш, другія – менш. Інтэрнэт даў магчымасць выбіраць і глядзець найбольш цікавыя і значныя кінематаграфічныя працы, адсочваць мастацкае станаўленне акцёраў. Гэта для мяне вельмі цікава і актуальна да цяперашняга часу.

4. Калі б Вы не сталі спецыялістам у сваёй вобласці, чым бы Вы займаліся?

Я працавала бы ў медыцыне пры любым раскладзе. Калі я ехала паступаць у медыцынскі інстытут і ўсе мяне палохалі, што паступіць туды дзяўчынцы з перыферыі немагчыма, аднак ніякі іншы варыянт асабіста мной не разглядаўся: толькі медыцына. Ні разу за ўсё маё больш чым 40-гадовае жыццё ў прафесіі я не пашкадавала аб зробленым выбары. Наадварот, з кожным годам прафесія лекара захоплівала мяне больш і больш. Люблю сваю прафесію да гэтага часу, не ўяўляю сябе па-за яе межамі, яна стала для мяне не працай, а жыццём. Напэўна, таму мне заўсёды было вельмі лёгка і вучыцца, і працаваць. Я рабіла тое, што мне падабалася, што ў мяне атрымлівалася. Лічу, што аснова душэўнага камфорту – гэта любімая праца, якая прыносіць задавальненне і заробак.

5. Якая гістарычная асоба Вас найбольш уражвае, захапляе, здзіўляе?

Прыцягвалі ўвагу, выклікалі здзіўленне і павагу гістарычныя асобы, якія адрозніваліся адвагай, нестандартным мысленнем, высокімі чалавечымі якасцямі. Назваць кагосьці аднаго не рашуся, але шмат чытала і захаплялася

ўчынкамі Аляксандра Македонскага, рымскага імператара Марка Аўрэлія, князя Усяслава Чарадзея, філосафа і пісьменніка Томаса Мора, прыродазнаўца Мікалая Пяржэвальскага, урача і навукоўца Ільі Мечнікава. А колькі яшчэ не названа!

6. Калі б Вы апынуліся перад зачыненымі дзвярыма, то, на Вашу думку, куды б гэтыя дзверы вялі?

Мне б абавязкова захацелася паглядзець, а што там, за дзвярыма, таму што любыя закрытыя дзверы для мяне – шлях у невядомае, пра якое хочацца даведацца.

7. Калі б можна было перавярнуць кола часу, у якое стагоддзе Вы хацелі б патрапіць?

Па складзе свайго мыслення, па супадзенні жыццёвых рытмаў мне было б больш за ўсё камфортна ў першай палове XIX стагоддзя – гэта часы Пушкіна, Лермантава, дзекабрыстаў, “талентаў і прыхільнікаў”.

8. Аб чым Вы марылі ў дзяцінстве і ці здзейсніліся Вашы мары? Аб чым Вы марыце зараз?

Магчыма, я пра штосьці марыла ў дзяцінстве, але канкрэтна пра што – не магу ўзгадаць. *Выразна ведаю, што заўсёды хацела быць “у першых радах” – усё роўна чаго, галоўнае – наперадзе. І гэта нейкім няўлоўным натуральным шляхам ажыццяўлялася: у школе – камандзір акцябрыцкай зорачкі, член савета піянерскага атрада, член камітэта камсамола, залатая медалістка, у інстытуце – усе гады вучобы “круглая” выдатніца; на першым месцы працы – сакратар камсамольскай арганізацыі; у аспірантуры – член партбюро; за кандыдацкую дысертацыю – прэмія Акадэміі навук СССР; першы асістэнт педыятрычнага факультэта Гродзенскага медінстытута; першы прарэктар Гомельскага медінстытута; першы дырэктар РНПЦ радыяцыйнай медыцыны і экалогіі; першы чалавек у сістэме Міністэрства аховы здароўя, які сышоў на пенсію ў свой 55-гадовы дзень нараджэння (так было задумана).* Так што магу сказаць пра сябе, што ўсё ў жыцці мне ўдалося, прычым без асаблівых высілкаў з майго боку – усё ішло натуральным шляхам. Цяпер не магу сказаць, што ў мяне ёсць мары. Хутчэй, ёсць моцнае жаданне “адарвацца” ад вялікага горада, гэтага «человейніка», і зажыць у сваё задавальненне сам-насам з прыродай у якім-небудзь ціхім кутку Беларусі, толькі абавязкова каля “вялікай вады” – ракі ці возера.

9. Скажыце, калі ласка, некалькі слоў пажадання бярэзінцам.

Мае шанюныя землякі! Вы нават не ведаеце, у якіх цудоўных мясцінах вы жывеце. Гэта пачынаеш лепш разумець толькі з цягам часу. Я хачу пажадаць вам добрага стану здароўя, а для гэтага трэба пастаянна быць у руху, фізічным і ментальным, а таксама жыць у спагадзе з самім сабой. Цаніце свет вакол сябе і людзей, якія побач з вамі і якіх нарадзіла наша шчодрая бярэзінская зямля.

Выпуск СШ № 2
1968 года

1974 год,
у горадзе Березіно
з аднакласніцамі

Сустрэча
школьных сяброў
праз 45 год

Элеанора Кузьмінічна Капітонова з'яўляецца асобай, несумненна, выключнай. Яна творчы, рознабаковы чалавек, з шырокім кругаглядам, музыкальна і паэтычна адораная, сама грае на фартэпіяна і гітары, складае лірычныя, узнёслыя вершы, напоўненыя філасофскім сузіраннем свету, пра каханне, любоў да Радзімы, прафесію. Яна з кагорты людзей, якія паспяхова рэалізуюць у жыцці свае мары і памкненні, дасягаюць сваіх мэт, бо яны дакладна ведаюць, што ім патрэбна рабіць, як дзейнічаць. Акрамя інтэлектуальных здольнасцей, глыбокіх ведаў у абранай галіне дзейнасці, такім людзям, як Элеанора Кузьмінічна,

характэрна высокая працаздольнасць і самаарганізаванасць, упэўненасць у сваіх сілах і энтузіязм, уменне супрацьстаяць цяжкасцям, быць сканцэнтраванымі на сваёй справе. Яны здольныя пераўтвараць свет і гарманізаваць яго, дапамагчы пацыентам знайсці паратунак і збавенне ад пакутлівых хвароб, прыкласці ўсе намаганні, веды і вопыт для паляпшэння якасці жыцця чалавека. Э.К.Капітонова, валодаючы ўсімі якасцямі, неабходнымі для вучонага, даследчыка, урача, праявіла сябе і як выдатны кіраўнік, здольны арганізаваць калектыў і забяспечыць яго паспяховае функцыянаванне. Элеанора Кузьмінічна Капітонова – шчаслівая жанчына і чалавек, гарманічна развітая асоба, без перабольшвання яна гонар роднай зямлі, дастойны прыклад для падрастаючага пакалення.

Матэрыялы для нумара падрыхтавала Алена Якаўлеўна Ждановіч

ДУА “Сярэдняя школа № 2
горада Березіно”
223311
вул. Мультана, 19
Электронная пошта
berezinosch2.edu@tut.by
Сайт школы
berezino2.school.by

Газета “Школьная планета”
выходзіць адзін раз у месяц.